

AVI-niveau 8

Bobbel Langneus

Voor Bobbel Langneus betekent elke dag een avontuur.
Nu eens vindt hij een schat,
dan weer probeert hij te vliegen.
Maar vindt mama dat wel goed ...?

Mixed Sources
Productiegroep uit goed beheerde bossen
en andere gecontroleerde bronnen
www.fsc.org Cert.nº 305-COC-00433
© 1996 Forest Stewardship Council

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk
van de Forest-Stewardship Council (FSC) mag
dragen. Bij dit papier is het zeker dat de pro-
ductie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Herdruk 2009/467

ISBN 978 90 5958 893 6

K.B. D/2004/0147/178

Bestelnr. 60 1020 230

NUR 191

Tekeningen: Hilde Jacobs

Verantwoordelijke uitgever
die Keure

Kleine Pathoekeweg 3, 8000 Brugge

H.R. Brugge 12.225

© Copyright die Keure, Brugge

Thema 9 Help, ik weet niet wat ik voel

Sine Van Mol

die Keure

Niets uit deze uitgave mag vervaelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form by print, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

Bobbel Langneus

Bobbel Langneus lijkt op ...
Bob Langneus.

Zijn echte naam is Bob Neusjes, maar bijna
niemand noemt hem zo.

'Ikke Bobbe', zei hij toen hij nog klein was en het
duurde dan ook niet lang voordat zijn oudere
broer Ben hem Bobbel noemde.

En zeg nu eerlijk, Bobbel klinkt goed.

Hoe hij Langneus werd, is niet zo'n fraai verhaal.

Bobbel durfde weleens te stelen.

Het waren kleine dingen, maar toch:

koeken uit de doos,

knikkers of autootjes van Ben ...

Natuurlijk werd Ben dan boos en keer op keer ontkende Bobbel dat hij Bens spullen had gepakt.

De broers schopten dan keet tot Bobbel

huihend naar mama liep en tot grote ergernis van Ben gelijk kreeg.

Maar op een keer zag mama hoe Bobbel Bens kleurpotloden pakte en meenam.

'Bobbel, wat deed je in Bens kamer?', vroeg ze.

'Niets', antwoordde Bobbel.

'Wat heb je gepakt?', drong ze aan.

'Niets!', loog hij verder.

Mama trok zijn lade open.

'Hoe komen Bens kleurpotloden hier?', vroeg ze.

'Dat heb ik niet gedaan', hield Bobbel vol.

'Kijk nou, Bob Neusjes' neusje groeit!', riep mama.

Bobbel betastte zijn neus.

'Van liegen krijg je een lange neus', zei mama.

Omdat Bobbel iedere keer weer loog, bleef zijn neus groeien en noemde iedereen hem Bobbel Langneus.
Toch was hij ieders vriend.

Dat kwam omdat hij alles kon en durfde.
Iedere dag betekende een nieuw avontuur.
En daar hielden zijn vriendjes van.

Alleen mama en papa wisten zich geen raad.

'We krijgen grijs haar van je!', zeiden ze.

'Bobbel, je moet eerst kijken, dan nadenken en dan pas iets doen', probeerden ze hem te leren.

Ze herhaalden dagelijks de woorden:

'Kijken, denken, doen.'

Maar Bobbel hield er geen rekening mee en zo liep het vaak verkeerd af.

'Ik kan blind zijn!', riep hij triomfantelijk 🗨️.

Het klonk alsof blind zijn een geschenk is.

Hij sloot zijn ogen, strekte zijn armen en tastte met zijn handen naar hindernissen.

'Kijk maar, ik vind blindelings 🗨️ mijn weg in huis.'

Hij opende de deur van het toilet.

'Bobbel, je moet kijken, denken ...', riep mama.

Maar Bobbel plaste met zijn ogen dicht, naast de pot!

En zo ging het keer op keer.

In zijn broekzakken zaten altijd spullen:

mooie, vieze, waardeloze en waardevolle dingen.

De leukste spullen vond hij op straat:

een scherf glas, een versleten koord, een stuk papier met een adres op, een verroeste sleutel,

een geldstuk ...

Bobbel kon alles gebruiken, hij verzamelde alles en verloor ook alles.

Zo was hij op een dag zijn fietssleutel kwijt.

'Nergens te vinden', zei hij tegen mama.

Die sakkerde dat hij beter moest opletten.
 'Het is toch maar een sleuteltje!', vond Bobbel.
 'Dan loop jij maar', zuchtte mama.
 Maar Bobbel pakte Bens fiets.

Soms had hij meer geluk.

Een poos geleden had Bobbel een schat gevonden.

Op weg naar het speelbos is er aan de kant van de rijweg een brede onbegroeide strook.

Het is een ideale parkeerplaats.

Op die plek vond Bobbel glinsterende stukjes glas.

'Hé Ben, kijk eens', riep Bobbel.

Met zijn wijsvinger keerde Ben enkele stukjes om.

Bobbel pakte er een en hield die tegen het licht.

'Glas schittert niet zo fel, misschien zijn het wel diamanten.

Van een dief!', meende Bobbel.

Ben gaf hem gelijk.

Ze raapten zorgvuldig alle stukjes op en namen ze mee naar huis.

'Kijk eens, de buit van een dief!', riep Bobbel.

De jongens spreidden de steentjes uit op tafel.

Mama bekeek ze aandachtig.

'Ik zou ermee naar de juwelier in het dorp gaan.

Die weet vast hoeveel ze waard zijn', zei ze.

'Maar die wil ze misschien zelf houden en ...'

'Nee, neen, jullie moeten ze daarna naar de politie brengen', lachte mama.

'Misschien krijgen we een beloning', hoopte Ben.
 'Ik hou een steentje voor mezelf', vond Bobbel.
 'Bobbelt', zei mama streng.
 Ben telde de steentjes en deed ze in een zakje.
 Ze waren zo nieuwsgierig dat ze onmiddellijk
 naar de juwelier fietsten.

'Barbara' stond er in gouden letters op de deur.
 Ze luisterde naar de jongens hun verhaal.
 'We zullen eens kijken', lachte ze.
 Ze legde de steentjes op een fluwelen doekje.
 Met een loop bekeek ze de buit.
 Ze nam een steentje tussen duim en wijsvinger
 en bekeek het nog eens.
 Bobbel kon de spanning niet langer verdragen.
 'Hoeveel zijn ze waard?', vroeg hij.
 Barbara bekeek hen en zei voorzichtig:
 'Jongens ik moet jullie teleurstellen.
 Het zijn geen diamanten maar stukjes glas.
 Ik vermoed van een autolamp of iets dergelijks.'

'Maar ze schitteren zo', probeerde Bobbel nog.
 'Kijk maar', zei ze terwijl ze hem de loop gaf.
 Ze liet hen ook een echte diamant zien.
 'Maar ik wil ze toch graag hebben', zei Bobbel.
 Ben voelde zich beetgenomen, hij schaamde zich.
 'Scherven brengen geluk', lachte Barbara.
 Ze nam een mooi doosje en deed de scherven
 erin.

'Alsjeblieft, een doosje geluk', zei ze. Bobbel nam het dankbaar aan.

Ben hoefde geen scherven, hij geloofde ook niet meer dat de letters van echt goud waren. Thuis suste zijn mama hem, ze zei dat het niet al goud is wat blinkt.

Maar Bobbel bewaarde zijn schat zorgvuldig.

Voor Bobbel was geluk nooit ver weg.

Het was al enkele dagen mooi weer en daar maakte papa gebruik van om buiten het houtwerk te schilderen.

Voor de middagpauze had hij alles op een krant in de garage gelegd.

Terwijl papa nog naar het nieuws luisterde, probeerde Bobbel of hij hem kon helpen.

Het deksel lag losjes op de verfpot.

Er lag een flinterdun laagje vocht op de verf.

Met zijn vinger roerde Bobbel de verf om, kuiste die af aan een vod en wreef hem nog eens extra aan zijn broek af.

Dan nam hij de grootste borstel en dompelde die diep in de pot verf.

Op de poort schilderde hij een wirwar van lijnen.

Op de vloer liep er een spoor van pot naar poort.

Papa zal blij zijn, dacht Bobbel.

Maar toen papa verscheen, werd die zo boos dat hij Bobbel de garage uitjoeg en hem verbood nog in zijn buurt te komen.

Ook mama was woedend, omdat Bobbels broek en schoenen onder de verf zaten.

Gelukkig was Ben er nog.

'Als je overal afblijft, mag je in mijn kamer.'

'Jij krijgt van mij een diamant', zei Bobbel.

'En jij bent mijn liefste broertje', zei Ben.

Tevreden ging Bobbel op Bens bed liggen dromen.

'Ben, ik krijg vleugeltjes', zei Bobbel opeens.

'Vleugels? Hoe kom je daarbij?', lachte Ben.

'Op mijn rug, hier. Voel maar', zei Bobbel.

Hij draaide zich om en drukte zijn ellebogen en zijn schouders naar achter.

Ben liet zijn hand over Bobbels rug glijden.

'Voel je mijn vleugeltjes?', vroeg hij.

'Het zijn nog maar stompjes', vond Ben.

Bobbel deed zijn shirt uit.

'Zie je ze groeien?', vroeg hij.

'Ze zijn nog piepklein, maar het worden vleugels', verzekerde Ben hem.

Bobbel zag zich over de huizen en tuinen vliegen.

'Ik zal moeten oefenen om te vliegen', zei hij.

Opeens besefte Ben het gevaar.

'Bobbel, als je gaat vliegen, ben ik voor altijd boos op je.'

'Ik kom wel terug, hoor', zei Bobbel onschuldig.

'Jij bent een hopeloos geval', zuchtte Ben.

Hij wist dat Bobbel het zou proberen.

'Belooft me dat je voorzichtig leert vliegen, dat je probeert vanaf de onderste tak van de appelboom

terwijl ik naar je kijk.

Maar eerst moeten je vleugels nog groeien!'

Bobbel keek zijn broer bedremmeld aan, maar belooftte het zo te doen.

Enkele dagen later zeurde Bobbel aan Bens hoofd.

De appelboom in hun tuin was misgroeid, een halve meter boven de grond splitste zijn stam in twee afzonderlijke dikke takken.

In die boom kon Bobbel veilig klimmen.

'Bobbel, je moet niet je armen maar je vleugels spreiden', merkte Ben op.

'Mijn vleugels zijn nog te klein', riep Bobbel.

Bobbel sprong en liet zich in het gras vallen.

'En nu zwemmen', lachte Ben.

Er kon niets gebeuren, meende Ben.

Maar enkele dagen later ...

In hun tuin stond een prachtige klimboom, een

Zwarte Berk, noemde mama hem.

Hij had een korte dikke stam en vertakte in wel acht sterke takken.

Bobbel klon ongeveer drie meter hoog.

Hij voelde nog eens aan zijn vleugeltjes maar die groeiden vreselijk traag, vond hij.

Hij spreidde zijn armen en waagde de sprong.

Hij raakte een tak, duikelde naar beneden en viel op een scherp stukje tak.

Versuft bleef hij even in het gras liggen.

Zijn linkerkaak en linkerarm waren geschaafd, zijn knie bloedde, maar het derde hem niet.

Met zijn vuile zakdoek depte hij het bloed.

'Wat heb jij uitgespookt?', vroeg mama.
'Een beetje gevallen', zei hij.

Toen Ben begreep wat er gebeurd was,
schold hij Bobbel de huid vol.

'Jij hebt mij beloofd dat ...'

'Ik zal niet meer vliegen', gaf Bobbel toe.
Maar Ben geloofde hem niet.

Hij lag al in zijn bed toen Bobbel binnenkwam.

'Ben, slaap je al?', vroeg hij.

Ben knipte het licht aan.

'Jij krijgt nog een diamant van me', zei Bobbel.

'Broertje, je moet kijken, denken, doen!'

Bobbel beloofde voorzichtiger te zijn.

Die nacht sliepen de twee broers naast elkaar in
het grote bed van Ben.

Op een dag mochten Bobbel en Ben mee naar de
stad.

'We maken er een gezellige dag van.

Waar willen jullie heen?', vroeg mama.

Bobbel wilde naar de dierentuin, maar dat was
een uitstap voor een hele dag.

'Kies iets dat niet zo lang duurt', zei mama.

Ben had een prima idee, hij wilde naar een film.

Bobbel wilde wel naar de kade, misschien lag er
een grote boot voor anker.

'We kunnen ook een beetje winkelen', zei mama.

'Niet in dameswinkels en meubelzaken', zei Ben.

'Maar we kopen wel thee', zei mama.

Dat vonden de jongens goed.

Ze slenterden langs de autovrije boulevard , waar het behoorlijk druk was.

'In een stad krijg je altijd het gevoel dat iedereen een dag vrij heeft genomen', vond mama.

Terwijl Ben en Bobbel in een etalage keken naar zakmessen, vroeg een dame in een donkerblauw mantelpak aan mama:

'Mevrouw, heeft u even tijd voor een onderzoek?'

'Heu, eigenlijk ...', zei mama.

'Het duurt maar even', drong de dame aan.

Ze begon meteen vragen te stellen.

'Kookt u wel eens verse soep?', vroeg de dame.

'Ik kook altijd verse soep!', zei mama.

'Maar waarschijnlijk koopt u soms ook soep?'

'Ja, heel soms', gaf mama toe.

'U heeft dus een neus voor soep.

Koopt u ook minuitsoep, mevrouw?'

'Ik lust geen minuitsoep, ik koop dat nooit!', zei mama.

'Ik lust dat wel', kwam Bobbel tussenbeide.

'Mag ik jullie dan uitnodigen om mee te lopen?'

Na aftoop krijgen jullie nog een geschenk.'

En de dame loodste hen mee naar binnen, een lift in.

Op de derde verdieping stapten ze uit.

'Misschien worden wij ontvoerd', fluisterde Ben.

Maar mama leek hem niet te horen.

'Neemt u plaats voor de computer', zei de dame.

Ze gaf mama enkele richtlijnen .

'Mama, je lijkt wel betoverd', probeerde Ben.
 Hij vertrouwde het niet.
 Achter een deur hoorde hij zachtjes praten.
 Bobbel vond het spannend.
 Hij was vooral nieuwsgierig naar het geschenk.
 Mama moest een hele reeks vragen oplossen.
 Ze kon het antwoord aanstippen, maar ze kon ook
 haar mening opschrijven.
 Ben en Bobbel keken over haar schouder mee.

'Houdt u van zuiderse kruiden?', las mama.
 Ja, maar vooral van de zuiderse zon, schreef ze.
 Toen verscheen de dame met drie tassen soep.
 'U mag deze proeven.
 Er volgt een vragenreeks over de smaak en ...'
 'Die is heet, ik verbrand mijn tong', riep Bobbel.
 'Ik proef niet, er zit vast iets in', vond Ben.
 'Bah, vies!', zei mama.
 Ze tikte: Stop, ik hou van verse soep!
 Tegen de dame loog ze dat ze klaar was.
 'Dan krijgt u nu uw geschenk', zei de dame.
 Ze kregen een zak met pakjes minutsoep.
 'Jakkies, die vieze soep!', zei mama toen ze weer
 in de lift stonden.
 'Mmm lekker, mevrouw Soepneus', lachte Bobbel.
 'Mevrouw Soepneus, wat zou u ervan zeggen
 als uw kinderen met de eerste de beste persoon
 zouden meegaan, omdat hen een geschenk
 beloofd wordt?', zei Ben boos.
 'Je hebt gelijk, Ben. Het was dom', gaf mama toe.

'Kijken, denken, doen', lachte Bobbel.

'Dat moet jij zeggen, jij lijkt op mama', plaagde Ben.

'Laten we maar gauw naar de film gaan', zei mama.

Voor de boten was er geen tijd meer.

'Maar we hebben soep', lachte Bobbel.

Ik oefen.

taste n	tastte	shirt
betaste n	betastte	
zuchte n	zuchtte	
antwoorde n	antwoorde	
spreide n	spreide	
bloede n	bloedde	
politie	kleur potloden	kleurpottloden
acht	fiets sleutel	fiets sleutel
computer	middag pauze	middagpauze
succes	flinter dun	flinterdun
extra	mis groeid	misgroeid
rekening	dames winkels	dameswinkels
spanning	meubel zaken	meubelzaken
verdieping	mantel pak	mantelpak
	minuut soep	minuutsoep

Ik begrijp.

blz.

- 2 Dit is een niet zo **fraai** verhaal.
Dit is een niet zo **lovend** verhaal.

2 De broers **schopten keet**.
De broers **maakten ruzie**.

3 Bobbel **betastte** zijn neus.
Bobbel **voelde aan** zijn neus.

4 'Ik kan blind zijn', riep hij **triomfantelijk**.
'Ik kan blind zijn', riep hij **zegevierend**.

4 Ik vind **blindelings** mijn weg in huis.
Ik vind mijn weg in huis **zonder te zien**.

6 Mama **sakkerde** dat hij beter moest opletten.
Mama **mopperde** dat hij beter moest opletten.

10 Thuis **suste** zijn mama hem.
Thuis **troostte** zijn mama hem.

14 Bobbel keek zijn broer **bedremmeld** aan.
Bobbel keek zijn broer **beteuterd** aan.

15 Hij **duikelde** naar beneden.
Hij **viel** naar beneden.

15 Het **deerde** hem **niet**.
Hij **voelde geen pijn**.

15 Met zijn zakdoek **depte** hij het bloed.
Met zijn zakdoek **veegde** hij het bloed **af**.

18 Een **boulevard** is een lange, brede laan,
zoals men er veel vindt in grote steden.

19 De dame **loodste** hem mee naar binnen.
De dame **leidde** hem naar binnen.

19 Ze gaf mama **richtlijnen**. Ze gaf mama **instructies**.
Ze legde mama uit wat ze moest doen.

